

война, въ която и ние се бѣхме намѣсили. Ние воювахме и съ Румѣния, и понеже каменна соль внасяхме най-много отъ тамъ, то поради невъзможността да се внася такава, почувствува се голѣма нужда отъ каменна соль. А солта, както знаете, е отъ първитѣ необходими предмети въ живота. Тя е потрѣбна и за човѣка и за животнитѣ, за хлѣба, за готварство, за осоляване на месо, риба и др. Въ България се добива само морска соль отъ Анхиалското и Атанаскѡйското езера (Бургаско). Но добитото количество соль отъ Анхиалското езеро, което презъ 1925 г. е било около 15,000,000 килограма, а отъ Атанаскѡйското 11,000,000 кгр., не стига за нашитѣ нужди. И тогава още поради недостатъчното количество соль, което се даваше на населението и липсата на такова за добитѣка, обърнаха върху си вниманието солениѣ извори, които се намиратъ близо до гр. Провадия.

Солениѣ извори при Провадия сж сжществували много отдавна, но по-рано никой не имѣ е обръщаль внимание, нито пъкъ се е интересуваль отъ тѣхъ. Тѣзи извори се намиратъ на около 7 клм. юго-източно отъ Провадия, близо до желѣзо-пжтната линия Провадия — Варна и само на около 300 м. отъ спирка Мирово. Тѣ сж близо до дѣсниѣ брѣгъ на Провадийската рѣка въ мѣстността, известна съ името *Тузла*. (думата *тузь* е турска и значи соль). Наименованието си тази мѣстность е добила още отъ стари времена и споредъ показанията на мѣстното население добитѣка отъ околнитѣ села, както и много птици, сж предпочитали да пиятъ отъ тази солена вода, която е извирала на много мѣста въ той край. Често добитѣка охотно е близаль почвата около изворчетата.